

TOSIASIAIN LOGIIKKA

(*Menshevikkien Keskuskomitean „Teesien“ johdosta*)

Meille on toimitettu asiakirja, jonka nimenä on: menshevikkipuolueen „Keskuskomitean teesit ja päätöslauselma“ (lokakuun 17—21 p:nä 1918). Tässä asiakirjassa tehdään yhteenveto Neuvostovallan toiminnasta vuoden 1917 lokakuun jälkeen ja hahmotellaan eräänlainen tulevaisuusnäköala, jolla on nähtävästi tärkeä merkitys menshevikkipuolueen kehitykselle. Mutta kaikkein arvokkainta asiakirjassa ovat johtopäätökset, jotka kumoavat menshevismin koko käytännön vallankumousvuoden ajalta. Lykäten „Teesien ja päätöslauselman“ erittelemisen toiseen kertaan me katsomme kuitenkin tarpeelliseksi kertoa nyt heti lukijalle eräistä vaikutelmistamme.

I

LOKAKUUN KUMOUKSESTA

Tämä oli tasan vuosi sitten. Maa nääntyi imperialistisen sodan ja taloudellisen rappiotilan taakan alla. Uupunut, paljon kärsinyt rintama ei kyennyt enää taistelemaan. Mutta samaan aikaan englantilaiset

imperialistit (Buchanan!) kietoivat maata yhä enemmän pauloihinsa pyrkien kaikin keinoin pitämään sen imperialistisen sodan puitteissa. Luovutettiin Riika³⁰ ja valmisteltiin Pietarin luovuttamista vain sitä varten, jotta olisi voitu todistaa sodan ja sotilasdiktatuurin välttämättömyys. Porvaristo käsitti kaiken tuon ja pyrki avoimesti sotilasdiktatuuriin, vallankumouksen murskaamiseen.

Mitä tekivät tuohon aikaan bolshevikit?

Bolshevikit valmistautuivat kumoukseen. Heidän mielestään ainoana ulospääsynä sodan ja taloudellisen rappion umpikujasta oli se, että proletariaatti valtaa vallan. Ilman sellaista kumousta ei heidän mielestään ollut ajateltavissa eronteko imperialismista ja Venäjän vapauttaminen sen kynsistä. He kutsuivat koolle Neuvostojen edustajakokouksen ainoana vallanperijänä maassa.

Ensiksi vallankumous, sitten — rauha!

Mitä tekivät tuohon aikaan menshevikit?

He julistivat bolshevikkien „hankkeen“ „vastavallankumoukselliseksi seikkailuksi“. Neuvostojen edustajakokousta he pitivät tarpeettomana ja jarruttivat sitä, ja itse Neuvostot taas he julistivat „vanhentuneiksi parakeiksi“, jotka joutavat purettaviksi. Neuvosto-„parakkien“ tilalle he ehdottivat „eurooppalais“-mallista „vankkaa rakennusta“ — esiparlamenttia³¹, jossa he yhdessä Miljukovin kanssa laativat „radikaalisten agrari- ja talousreformien“ suunnitelmia. Imperialismista erontekemisen asemesta he ehdottivat mahdollisena ulospääsynä sodasta liittoutuneiden konferenssia Pariisissa. „Johdonmukaisena rauhanpolitiikkana“ he pitivät menshevikki Skobelevin osallistu-

mista tuohon konferenssiin ja menshevikki Axelrodin epäilyttäviä toimenpiteitä Scheidemannien, Renaudelién ja Hyndmanien edustajakokouksen koollekutsu-miseksi.

Tuosta ajasta on kulunut vuosi. „Bolshevikkikumous“ on pystynyt pyyhkäisemään olemattomiin sisäisten ja ulkomaisten imperialistien konstikkaan koneiston. Entinen imperialistinen sota on Venäjän osalta siirtynyt muistelmien alalle. Venäjä on vapautunut imperialismiin ikeestä. Se toteuttaa ja aikoo edelleenkin toteuttaa omaa riippumatonta ulkopoliitiikkaansa. Nykyään on kaikille selvää, että ilman Lokakuun kumousta Venäjä ei olisi päässyt pois imperialistisen sodan umpikujasta, talonpojat eivät olisi saaneet maata eivätkä työläiset olisi tehtaiden isäntiä.

Mutta mitä puhuvat meille menshevikit, heidän Keskuskomiteansa nykyään? Kuulkaa:

„Vuoden 1917 lokakuussa suoritettu bolshevikkikumous on historiallisesti välttämätön, koska se, repiessään rikki työtätekevien joukkojen ja kapitalistiluokkien väliset siteet, ilmaisi työtätekevien joukkojen pyrkimyksen alistaa vallankumouksen suunta kokonaisuudessaan niiden eduille, jota ilman ei olisi ollut ajateltavissa Venäjän vapauttaminen liittoutuneen imperialismiin puristuksesta, johdonmukaisen rauhanpolitiikan toteuttaminen, agraarireformin radikaalinen täytäntöönpano ja koko talouselämän säännösteleminen valtion taholta kansanjoukkojen etuja vastavasti, ja koska vallankumouksen tällä kaudella oli suuntana voimistaa myös sen vaikutuksen kantavuutta, mikä Venäjän vallankumouksella oli maailman tapahtumain kulkuun“ (kts. „Teesit ja päätöslauselma“).

Sillä tavalla puhuu nykyään menshevikkien Keskuskomitea.

Se on uskomatonta, mutta totta. Osoittautuu, että „bolshevikkikumous on historiallisesti välttämätön“, „jota ilman ei olisi ollut ajateltavissa Venäjän vapauttaminen liittoutuneen imperialismin puristuksesta“, „johdonmukaisen rauhanpolitiikan toteuttaminen“, „agraarireformin radikaalinen täytäntöönpano“ ja „koko talouselämän säännösteleminen valtion taholta kansanjoukkojen etuja vastaavasti“.

Mutta tähän on sitä samaa, mitä bolshevikit ja vuosi sitten teroittivat mieliin ja mitä vastaan menshevikkien Keskuskomitea niin kiivaasti taisteli!

Niin, aivan samaa.

Eikö totta: elämä kouluttaa ja oikaisee vieläpä kaikkein paatuneimpiakin. Se on kaikkivoipa ja ottaa aina omansa mistään huolimatta...

II

PROLETARIAATIN DIKTATUURISTA

Tämä oli noin kymmenen kuukautta sitten. Kokoon-tui Perustava kokous. Täydellisesti hajalle lyödyt porvarilliset vastavallankumoukselliset kokosivat uudelleen voimiaan ja hieroskelivat käsiään nauttien ennakolta Neuvostovallan „tuhosta“. Ulkomainen imperialistinen (liittolaisvaltojen) lehdistö tervehti Perustavaa kokousta. Menshevikit ja eserrät järjestivät „yksityisiä“ neuvotteluja ja laativat suunnitelman vallan siirtämiseksi Neuvostoilta Perustavalle kokoukselle, „Venäjänmaan isännälle“. „Rehellisen kokouksen“ uudelleensyntymisen ja bolshevikkien „virheiden“ poistamisen aave leijaili ilmassa.

Mitä tekivät silloin bolshevikit?

He jatkoivat jo aloitettua proletariaatin vallan lujittamisen työtä. He olivat sitä mieltä, että historia on tuominnut häviöön „rehellisen kokoomuksen“ ja sen elimen, porvarillis-demokraattisen Perustavan kokouksen, sillä he tiesivät, että maailmaan oli syntynyt uusi voima — proletariaatin valta, ja uusi hallitusmuoto — Neuvostojen Tasavalta. Vuoden 1917 alussa Perustavan kokouksen tunnus oli edistyksellinen, ja bolshevikit kannattivat sitä. Vuoden 1917 lopulla, Lokakuun kumouksen jälkeen, Perustavan kokouksen tunnus muuttui taantumukselliseksi, sillä se lakkasi vastaamasta taistelevien poliittisten voimien uutta suhdetta maassa. Bolshevikit olivat sitä mieltä, että Euroopan imperialistisen sodan ja Venäjän voittoisan proletaarisen vallankumouksen tilanteessa on ajateltavissa vain kaksi valtaa: proletariaatin diktatuuri, joka oli ottanut Neuvostojen Tasavallan muodon, tai porvariston diktatuuri sotilasdiktatuurin muodossa, — kaikki yritykset keskittien etsimiseksi ja Perustavan kokouksen uudelleensynnyttämiseksi johtavat kiertämättä vanhaan palaamiseen, taantumukseen, Lokakuun saavutusten hävittämiseen. Bolshevikeille oli epäilemätöntä, että porvarillinen parlamentarismi ja porvarillinen demokraattinen tasavalta ovat vallankumouksen jo läpikäymä aste...

Tuosta ajasta on kulunut kymmenen kuukautta. Perustava kokous, joka yritti hävittää Neuvostojen vallan, laskettiin hajalle. Maamme talonpojat eivät edes huomanneet hajallelaskemista, ja työläiset ottivat hajallelaskemisen vastaan riemuiten. Osa „Perustavan kokouksen“ kannattajista matkusti Ukrainaan ja kutsui avukseen saksalaisia imperialisteja taistele-

maan Neuvostoja vastaan. Toinen osa „Perustavan kokouksen“ kannattajista matkusti Kaukaasiaan ja rauhoittui turkkilaisten ja saksalaisten imperialistien syleilyssä. Kolmas osa „Perustavan kokouksen“ kannattajista matkusti Samaraan ja yhdessä englantilaisten ja ranskalaisten imperialistien kanssa alkoi sodan Venäjän työläisiä ja talonpoikia vastaan. Perustavan kokouksen tunnus muuttui täten poliittisten maallikkojen pyydystelemisen keinoksi ja lipuksi, joka verhosi sisäisiä ja ulkomaisia vastavallankumouksellisia heidän taistelussaan Neuvostoja vastaan.

Kuinka menshevikit käyttäytyivät tuona kautena?

He taistelivat Neuvostovaltaa vastaan kannattamalla koko ajan vastavallankumoukselliseksi muuttunutta Perustavan kokouksen tunnusta.

Mutta mitä puhuvat meille menshevikit, heidän Keskuskomiteansa **nykyään?** Kuulkaa:

Se „hylkää kaikenlaisen poliittisen yhteistoiminnan demokratialle vihamielisten luokkien kanssa ja kieltäytyy osallistumasta kaikkiin, vaikka demokratiainkin lipulla verhottuihin, hallitusyhdistelmiin, jotka perustuvat demokratian ja kapitalistisen porvariston „yleiskansallisiin“ kokoomuksiin tai riippuvaisuuteen ulkomaisesta imperialismista ja militarismista“ (kts. „Teesit“).

Jä edelleen:

„Kaupungin ei-proletaarisiin joukkoihin ja maaseudun työtekeviin joukkoihin nojautuvan vallankumouksellisen demokratian kaikkia yrityksiä demokraattisen tasavallan palauttamiseksi aseellisessa taistelussa Neuvostohallitusta ja sitä tukevia joukkoja vastaan on kansainvälisen tilanteen luonteen ja Venäjän demokraattisen pikkuporvariston poliittisen kypsymättömyyden vuoksi seurannut ja seuraa sellainen yhteiskunnallisten voimien uudelleenryhmittymisen, joka murtaa demokraattisen järjestelmän palauttamisen puolesta käytävän taistelun vallankumouksellisen

merkityksen ja johtaa vallankumouksen sosialististen perussaavutusten suoranaiseen uhkaamiseen. Pyrkimys päästä hinnalla millä hyvänsä sopimukseen kapitalistiluokkien kanssa ja käyttää valtaistelussa ulkomaista asetta riistää vallankumouksellisen demokratian politiikalta kaiken itsenäisyyden ja muuttaa sen noiden luokkien ja imperialististen kokoomusten välikappaleeksi" (kts. „Teesit ja päätöslauselma“).

Lyhyemmin sanoen: kokoomus „hylätään“ jyrkästi ja ilman varauksia, taistelu demokraattisen tasavallan ja Perustavan kokouksen puolesta tunnustetaan vastavallankumoukselliseksi, sillä se „johtaa vallankumouksen sosialististen perussaavutusten suoranaiseen uhkaamiseen“.

On vain yksi johtopäätös: Neuvostojen valta, proletariaatin diktatuuri on ainoa mahdollinen vallankumouksellinen valta Venäjällä.

Mutta tähän on sitä samaa, mitä bolshevikit ovat niin kauan teroittaneet mieliin ja mitä vastaan menshevikit vielä eilen taistelivat.

Niin, aivan samaa.

Eikö totta: tosiasiaain logiikka on kaikkea muuta, myös menshevististä logiikkaa voimakkaampaa...

III

PIKKUPORVARILLISTA SEKASOTKUA

Siis:

Tosiasia on, että vuoden kestäneen taistelun jälkeen bolshevikkien „seikkailupolitiikkaa“ vastaan menshevikkien Keskuskomitean on pakko tunnustaa vuoden 1917 lokakuun „bolshevikkikumouksen“ „historiallinen välttämättömyys“.

Tosiasia on, että pitkäaikaisen taistelun jälkeen Perustavan kokouksen ja „rehellisen kokoomuksen“ puolesta menshevikkien Keskuskomitean oli, joskin vastahakoisesti ja vastaan tenäten, kuitenkin pakko tunnustaa „yleiskansallisen“ kokoomuksen kelpaamattomuus ja „demokraattisen järjestelmän palauttamisen“ ja Perustavan kokouksen puolesta käytävän taistelun vastavallankumouksellisuus.

Totta kyllä, tuo tunnustus tehtiin vuoden myöhästyneenä, sen jälkeen kun totuudesta, että Perustavan kokouksen tunnus oli luonteeltaan vastavallankumouksellinen ja Lokakuun kumous historiallisesti välttämätön, oli tullut yleinen, kulunut puheenparsi, — niin myöhästyneenä, että se ei ole lainkaan sopivaa menshevikkien Keskuskomitealle, joka pitää itseään johtavana tekijänä vallankumouksessa. Mutta sellainen on menshevikkien kohtalo: he eivät jää ensi kertaa jälkeen tapahtumainkulusta, ja luulemme, etteivät he viimeistä kertaa yritä komeilla bolshevikkien vanhoissa housuissa...

Voitaisiin luulla, että menshevikkien Keskuskomitean tuollaisen tunnustuksen jälkeen vakavalaatuisille erimielisyyksille ei enää ole sijaa. Niin siinä olisi käynytkin, elleimme olisi tekemisissä menshevikkien Keskuskomitean, vaan johdonmukaisten vallankumouksellisten kanssa, jotka kykenevät ajattelemaan asian loppuun asti ja pääsemään asioissa selvyYTEEN. Mutta siinähan se onnettomuus onkin, että tässä tapauksessa me olemme tekemisissä pikkuporvarillisten intelligenttien puolueen kanssa, jotka ikuisesti horjuvat proletariaatin ja porvariston, vallankumouksen ja vastavallankumouksen välillä. Siitä johtuu kier-

tämätön ristiriita sanojen ja tekojen välillä, mielteiden ainainen epävarmuus ja horjunta.

Haluatteko ihailia! Menshevikkien Keskuskomitea, näettekö:

„Pitää edelleenkin kansanvaltaa, millään rajoittamatonta demokratiaa sinä ainoana valtiomuotona, jonka vallitessa proletariaatin yhteiskunnallinen vapautus voidaan sekä valmistella että toteuttaa. Vapaasti valitun täysivaltaisen Perustavan kokouksen järjestämässä demokraattisessa tasavallassa, yleisessä ja yhtäläisessä äänioikeudessa j.n.e. se näkee ei vain millään korvaamattoman keinon näiden joukkojen kasvattamiseksi poliittisesti ja proletariaatin yhdistämiseksi luokkakantaisesti omian etujensa lipun alla, vaan myöskin perustan, jolla proletariaatti, joka yksistään on sosialistinen, voi kehittää omaa yhteiskunnallista luomistyötään“ (kts. „Teesit ja päätöslauselma“).

Se on uskomatonta, mutta totta. Toisaalta „demokraattisen järjestelmän palauttamisen puolesta käytävä taistelu“ kuulemma „johtaa vallankumouksen sosialististen perussaavutusten suoranaiseen uhkaamiseen“, minkä vuoksi se julistetaankin vastavallankumoukselliseksi, toisaalta menshevikkien Keskuskomitea asettuu „edelleenkin“ kannattamaan jo haudattua „täysivaltaista Perustavaa kokousta“! Tai ehkä menshevikkien Keskuskomitea aikoo saada „Perustavan kokouksen“ aikaan ilman „aseellista taistelua“? Mutta mitä on siinä tapauksessa tehtävä „bolshevikikumouksen historialliselle välttämättömyydelle“, joka kumous viskasi pois „täysivaltaisen Perustavan kokouksen“?

Tai vielä edelleen. Menshevikkien Keskuskomitea ei vaadi enempää eikä vähempää kuin:

„Poliisipakkotoimenpiteiden erikoiselinten ja erikoistribunaalien lakkauttamista“ ja „poliittisen ja taloudellisen terrorin lopettamista“ (kts. „Teesit ja päätöslauselma“).

Toisaalta tunnustetaan proletariaatin diktatuurin „historiallinen välttämättömyys“, jonka kutsumuksena on porvariston vastarinnan tukahduttaminen, toisaalta vaaditaan eräiden sangen tärkeiden vallan välineiden lakkauttamista, joita ilman tuo tukahduttaminen ei ole ajateltavissakaan! Mutta mitä on siinä tapauksessa tehtävä Lokakuun vallankumouksen saavutuksille, jota vastaan porvaristo taistelee kaikin voimin, vieläpä järjestämällä terroritekojakin ja rosvosalaliit-toja? Kuinka voidaan tunnustaa Lokakuun kumouksen „historiallinen välttämättömyys“ tunnustamatta siitä johtuvia kiertämättömiä tuloksia ja seurauksia?!

Voikohan menshevikkien Keskuskomitea milloinkin selviytyä tuosta pikkuporvarillisesta seka-sotkusta?

IV

ENTÄ EDELLEEN?

Se muuten yrittää siitä selviytyä. Kuulkaa:

„Pitään kiinni tehtävästä palauttaa vallankumouksen saavu-tusten perustalla Venäjän yhtenäisyys ja riippumattomuus demo-kratian omilla voimilla ja ollen siten hyväksymättä mitään ulkomaisten kapitalistien puuttumista Venäjän sisäisiin asioihin“ menshevikkipuolue „on poliittisesti solidaarinen Neuvostohalli-tuksen kanssa, koska se on lujasti Venäjän alueen vapautta-misen kannalla erikoisesti ulkomaisesta miehitysvallasta ja esiintyy noita ei-proletaarisen demokratian yrityksiä vastaan laa-jentaa tuota miehitystä tai säilyttää se. Mutta tämä poliittinen solidaarisuus suhteessa imperialistiseen puuttumiseen voisi johtaa Neuvostohallituksen niiden sotatoimien suoranaiseen tukemiseen, jotka on suunnattu Venäjän miehitettyjen alueiden vapauttami-seen, vain siinä tapauksessa, jos tämä hallitus ilmaisisi käytän-nössä valmeutta järjestää suhteensa reunamaiden ei-bolshevistisen

demokratian kanssa keskinäisen sopimuksen eikä tukahduttamisen ja terrorin perustalle" (kts. „Teesit ja päätöslauselma“).

Siis, taistelusta Neuvostovaltaa vastaan — „sopimukseen“ sen kanssa.

„Poliittinen solidaarisuus Neuvostohallituksen kanssa“... Me emme tiedä, minkälainen on tämän solidaarisuuden täydellisyyden aste, mutta tarvitseeko sanoa, että bolshevikit eivät tule vastustamaan menshevikkien Keskuskomitean solidaarisuutta Neuvostovallan kanssa? Me käsitämme täydellisesti, mikä ero on solidaarisuudella Neuvostohallituksen kanssa ja solidaarisuudella esimerkiksi Samarassa oleskelevien „Perustavan kokouksen“ jäsenten kanssa.

„Neuvostohallituksen sotatoimien suoranainen tukeminen“... Me emme tiedä, minkälaisen määrän sotajoukkoja menshevikkien Keskuskomitea voisi antaa Neuvostovallan käytettäväksi, minkälaisilla sotavoimilla se voisi rikastuttaa Neuvostoarmeijaa, mutta tarvitseeko todistella, että bolshevikit voisivat vain tervehtiä Neuvostovallan sotilaallista tukemista? Me käsitämme täydellisesti sen eron suuruuden, mikä on Neuvostohallituksen sotilaallisella tukemisella ja esimerkiksi menshevikkien osallistumisella kerenskiläiseen „puolustusneuvotteluun“³² imperialistisen sodan aikana.

Kaikki se on totta. Mutta kokemus on opettanut meitä olemaan uskomatta ihmisiin vain sanan perusteella, me olemme tottuneet arvostamaan puolueita ja ryhmiä ei vain niiden päätöslauselmien perusteella, vaan ennen kaikkea niiden tekojen perusteella.

Mutta minkälaisia ovat menshevikkien teot?

Ukrainassa menshevikit eivät ole tähän mennessä katkaissheet välejään Skoropadskin vastavallankumouksellisen hallituksen kanssa, vaan taistelevat kaikin keinoin Ukrainan neuvostoaimeksia vastaan ja tukevat siten sisäisten ja ulkomaisten imperialistien herruutta etelässä.

Kaukaasiassa menshevikit ovat jo aikoja sitten menneet liittoon tilanherrojen ja kapitalistien kanssa ja julistettuaan pyhän sodan Lokakuun kumouksen kannattajille kutsuneet avukseen saksalaisia imperia-
listeja.

Uralilla ja Siperiassa menshevikit, solidarisoiduttuaan englantilaisten ja ranskalaisten imperialistien kanssa, ovat teoissa auttaneet ja auttavat edelleenkin Lokakuun vallankumouksen saavutusten hävittämistä.

Krasnovodskissa menshevikit ovat avanneet englantilaisille imperialisteille Taka-Kaspian alueen ovet tehden siten heille helpommaksi Neuvostovallan murskaamisen Turkestanissa.

Lopuksi, eräs osa Euroopan Venäjän menshevikeistä julistaa „aktiivisen“ „taistelun“ välttämättömyyttä Neuvostovaltaa vastaan, järjestää vastavallankumouksellisia lakkoja armeijamme selustassa sen vuodattaessa vertaan sodassa Venäjän vapauttamiseksi ja tekee siten mahdolltomaksi menshevikkien Keskuskomitean julistaman „Neuvostohallituksen sotatoimien tukemisen“ toteuttamisen.

Kaikki nämä menshevismien epäsosialistiset ja vastavallankumoukselliset ainekset Venäjän keskiosassa ja reunamaissa ovat pitäneet itseään tähän asti ja pitävät edelleenkin sen menshevikkipuolueen jäseninä, jonka Keskuskomitea julistaa nykyään juhlalli-

sesti „poliittista solidaarisuuttaan“ Neuvostovallan kanssa.

Me kysymme:

1) Kuinka menshevikiopuolueen Keskuskomitea suhtautuu menshevismän edellämämainittuihin vastavallankumouksellisiin aineksiin?

2) Aikooko se katkaista päättävästi ja lopullisesti välinsä niiden kanssa?

3) Onko se ottanut tähän suuntaan edes ensimmäisen askeleen?

Kaikki nämä ovat kysymyksiä, joihin emme löydä vastausta menshevikkien Keskuskomitean „päättöslauselmasta“ emmekä menshevikkien käytännöllisestä toiminnasta.

Mutta kuitenkin on epäilemätöntä, että vain päättäväinen eronteko menshevismän vastavallankumouksellisista aineksista voisi viedä eteenpäin menshevikkien Keskuskomitean nykyään julistaman „keskinäisen sopimuksen“ toteuttamista.

„Pravda“ № 234,

lokakuun 29 päivä 1918

Allekirjoitus: J. S t a l i n